

SEAN O'CASEY: Tluču na dveře

Zločin a trest

Johnny ten den seděl na trsu zaprášené trávy bez obvyklého krajíce chleba k obědu a pozoroval zdravým okem Georgiho Middletona a partu jeho kamarádů, jak sedí za kostelem mezi dvěma opěrnými pilíři, mastí karty, pokušují retka a vehementně si vyměňují názory. Podíval se na ně, přišoural se blíž a Middleton zvedl hlavu a usmál se na něj.

-Jen pojd' a zůstaň tady u mně, pro štěstí! vyzval Johnnyho.

Johnny k němu trochu ostýchavě přistoupil, opřel se mu rukou o rameno a pozoroval hru. hráli pětadvacet o pencí za hru a půlpenci za nejvyšší trumf z každého rozdání. vždycky po šesti hrách musel jeden z nich střídavě vstát a jít hlídat, aby je znenadání nepřekvapil starej Slogan. Ted' právě hlídal Massey a netrpělivě čekal, až odehrají šest kol, aby se mohl vrátit zpátky ke kartám. Zamíchali, rozdali, vynesli a spočítali štychy, a Middleton vyhrál. Znovu zamíchali a rozdali, odehráli a spočítali štychy, a Middleton vyhrál zase.

-To už je třetí hra v jednom tahu, liboval si šťastný výherce. Mrskní sebou, Ecrete, a dávej, dokud mi ta karta padá!

-Ted' rozdávám já! vykřikl Massey. Tohle je šestá hra a na Ecretovi je řada, aby dával bacha!

-Teprve pátá, namítl Ecret, jedna ještě zbejvá.

-Šestá, povídám ti, trval na svém Massey, copak nepočítám? koukni zvednout šunky a stoupni si tady místo mě!

- Říkám ti, že je to teprva pátá, zavrčel Ecret a začal míchat.

-Šestá, šestá, šestá! dzupl si Massey a natáhl se, aby Ecretovi karty vytrhl.

- Nechte sakra toho štěkání, když mi zrovna padá karta! vyjel si na ně Middleton.

- Jenže musí bejt nějaká spravedlnost, reptal Massay. hlídám tady celejch šest her, a podle pravidel je řada na Ecretovi, aby šel dávat bacha místo mě.

- Tak si pojd' sednout, zavrčel Middleton, chtivý dalších měďáků v banku, dokud mu přeje štěstí; sedni si, když se nemůžeš dočkat, a bacha nám zatím dá tadyhle Johnny! Podíval se na Johnnyho a dodal: ukaž se, že k něčemu seš, Johnny, měj oči na šťopkách, aspoň to zdravý, a jestli uvidíš za rohem toho starýho syčáka Slogana, dej nám znamení, aby nás tady všecky zastih, jak se bohabojně bavíme vo Davidivi, jak špehoval tu Betsabé při mytí.

Johnnymu se málem udělalo zle strachem z pomyšlení, že neuvidí Slogana za rohem dost rychle. Netroufal si přiznat, že ani na zdravé oko tokil nevidí, a tak je napínal ze všech sil a upřeně zíral na roh, za kterým se mohl Slogan nejspíš objevit, objeví - li se vůbec. Modlil se, aby Slogan nepřišel, aby co nejdříve zazvonilo a karetní přestávka skončila a všichni se museli vrátit ke zpěvavému slabikování a sčítání nahlas.

_ Někdo ještě visí v banku měďák, všiml si Middleton; je tam jenom devět pencí - kdo to

zdržuje?

- Já, přihlásil se Massey, který právě rozdával, přidal svou minci do banku. Ecret vynášel a ohlásil jako trumfy piky, mžouraje nadějně do karet, které dostal. Vynášeli a trumfovali a počítali štychy, míchali a sejímali a vynášeli a trumfovali a počítali štychy, zatímco Johnny napjatě zíral na roh, za kterým se mohlo vynořit nebezpečí, a zoufale toužil po spásném zazvonění.

Náhle mu očima projela bolest jako bodnutí stovky jehel, zaplavila mu prudkou vlnou mozek, roztočila v něm ohňostroj karmínového světla a donutila ho zatnout zuby a pevně stisknout víčka, až mu z očí vyhrkl proud vřelých slzí a horce mu stékal po tvářích. Pak ucítil, jak ho někdo strhl za ramena zpátky, a uslyšel šoupání podešví. Když bolest povolila a Johnny otevřel zdravé oko, uviděl, jak Slogan vybírá peníze z banku, sbírá karty a mračí se jako bubák a jak tomu hlouček kluků rozpačitě a němě přihlíží. Když Slogan sebral všechny peníze i karty, beze slova odešel a nechal je tam trapně a našťavaně stát.

Middleton se obořil na Johnnyho.

- Jak se ti to hergot podařilo, že nás takhle načapal? zavrčel vztekle, ale Johnny planoucí hanbou a rozklepaný strachem nedokázal ani mluvit.

- Nachytil nás všecky jako stádo zpitomělejch ovcí, bručel massey.

Middleton se otočil, prudce Johnnyho uhodil hranou ruky přes ústa, až mu rozsekl ret, a zařval na něho: Ty pitomo slepácká s těma svejma zasajrajtovajnejma vočima, tos je nemoh aspoň chvíli nechat votevřený a zachránit těch pár floků v banku? Teďka za ně nakoupěj bible pro nějaký parchanty pohanský v Bengálsku!

- Nachytil nás všecky jako stádo zpitomělejch ovcí, opakoval Massey. Middleton do něho vztekle strčil, až se Johnny zapotácel.

- Proboha svatýho, táhni mi z vočí, ty slepoune, tu bulvo jedna prasečí naložená v láku!

Ostatní se hlasitě rozřehtali, shlikli se kolem Johnnyho a vyprovázeli ho herdami a štípanci, když se otočil a pomalu od nich odcházel.

Když zahrnul za roh, slyšel, jak slogan zvoní konec přestávky. Přešel kolem něho a vešel do třídy, sedl si lavice, zavrtal se zdravým okem do učebnice a srdce mu přitom bušilo jak kladivo. Chlapci se nahrnuli zpátky do školy, spolužáci se kolem Johnnyho rozesadili na svá místa a vzrušeně si šeptali o té senzaci.

Šum ve třídě najednou ustal, neboť Slogan stál u katedry na konci třídy a zvonil na zvonec, a všichni chlapci kromě Johnnyho věděli, že když učitel zazvoní od katedry, chysá se říci něco zvlášť důležitého. Celá třída pak uslyšela jeho hlas, který zazněl do ticha s jakousi chorobnou radostí, jako by náhle zatrylkoval chřadnoucí pták.

- Když jsem dneska o přestávce chodil po hřišti a špehoval, jak byste tomu nejspíš všichni řekli, nachytil jsem několik našich vážených pánů žáků při velice hříšné ktratochvíli, kterou si dovedeme představit leda tak u papeženských uličníků a flákačů. Moudrému napověz: při kartách, s čertovými obrázky v ruce! Mastili to jako staří karbaníci a zapomněli, že jsou mladí protestanti, křtění vodou z naší řeky Boyne, a že proto zvlášť záleží na jejich bezúhonném

chování před Bohem a před lidmi i před římskými katolíky, kteří v jednom kuse číhají na sebemenší prohřešek řádných protestantských chlapců, aby ho nafoukli a využili proti nám. V prvním návalu spravedlivého rozhořčení jsem chtěl všechny žáky, kteří se tím hříšným počináním provinili, příkladně potrestat a důkladně jim vyprášit kalhoty, ale teď doufám, že jejich vlastní svědomí je vytrestá hůř než pořádný výprask rákoskou. Ale do celé záležitosti se zapletl jeden chlapec, o kterém by na první pohled nikoho ani nenapadlo, že by s karbanem mohl mít něco společného, a toho chlapce potrestat musím. A taky ho potrestám, pořádně a na místě! Potrestám ho tak, aby se propříště jaksepatří rozmyslel, než té neřesti začne holdovat znovu. Náš udatný hrdina, na kterém teď vyzkoušíme kouzlo tady toho proutku, stál na vartě, aby pány karbaníky nenačapal ten protiva učitel, jenomže náš hrdina nevaroval dost bděle. Zkrátka na stráži usnul, a za chvíli ho bude strašně mrzet, že si nevzal lepší příklad ze starých Spartánů a nehlídal líp. Jeho matka je vdova, náš malý hrdina nemá otce, který by na něho dohlížel, a já mám spravedlivou a svatou povinnost udělat všechno, aby vdovin synáček nepropadl špatným sklonům. Až mu zmaluju zadek touhle rákoskou, určitě se polepší a dá si jaksepatří pozor, aby se propříště kartám na hony vyhnul. A až švihal rákoskou do vzduchu, uculil se a zeptal se třídy: Kdo první řekl, že metla vyhání děti z pekla?

- Šalamoun, prosím, Šalamoun, vykřikl asi tučt chalpců.

- A kde se toho můžeme v bibli dočíst?

- V knize Přísloví, kapitola třináctá, verš dvacátý čtvrtý, vykřikl tučt chalpců.

- A jak to tam stojí přesně, chlapci?

Rozhostilo se hrobové ticho a jenom jeden ze žáků se přihlásil zdviženou rukou.

- No tak, Ecrete, pověz těm ťulpasům, jak nám to přesně říká moudrý Šalamoun, když nám radí, abychom s neposlušnými mládenci jaksepatří zatočili !

- Kdo zdržuje metlu svou, nenávidí syna svého, zazpíval Ecret s hrdě vztyčenou hlavou.

- A neřekl to Šalamoun z vnuknutí božího? zeptal se Slogan.

- Ano, prosím, řekl, zahučela třída.

Slogan si přidržel dlaníméně nahluchlé ucho, nahnul se k Middletonovi bokem a udělal: He?

Middleton se stále sklopenou hlavou promluvil víc nahlas a prohlásil zarytě: Já radši ne, pane učiteli. Nechci pomáhat při bití žádnýho spolužáka, a Johnny je na to vostatně moc slabej. Slogan zezelenal až za uši.

- Middletone, procedil trpce mezi zuby, měl by ses naučit vykládat svoje názory, jenom když se tě na ně učitel zeptá ! Middleton najednou vstal a v drsné tváři mu vyvstal zlý úšklebek, jako když pes vycení tesáky, a opřel se špinavýma rukama o desku lavice tak pevně, až mu zbělely klouby.

-Johnny s tím neměl nic společnýho, zasípěl; karty jsem hrál já s vostatníma. von ani hrát neumí, a bacha dával jen proto, že jsme mu řekli. Po celé třídě se rozhostilo hliboké ticho.

- Georgie Middleton, ozval se Slogan bezvýrazným hlasem a obhlédl si vyboulenýma očima

celou třídu, nás za nějaký měsíc nebo dva opustí, aby si vybojoval své místo ve světě, a my všichni mu k tomu jistě přejeme co nejvíc štěstí. Rád by dostal zaměstnání v jednom velkém obchodě, kde ředitel dává příležitost chlapci, který právě vyjde školu. Pan Middleton požádal našeho pana faráře, aby napsal Georgiemu doporučení, a pan farář zase požádal mne, abych mu podal celkovou zprávu o jeho chování ve škole. Jestli chce Georgie ve světě dobře začít a někam to dotáhnout, radil bych mu, aby nepodceňoval, jakým dojmem zapůsobí na svého učitele. Nemám pravdu, Georgie Middletone? obrátil se teď Slogan upřeným pohledem na chlapce, který tu stál se svěřenou hlavou.

Middleton ještě chvíli bojoval se strachem, ale potom celá třída uslyšela, jak špitl: Ano, prosím. A klesl zpátky do lavice, otřesen pocitem, jaká nebezpečí ohrožují přímou cestu odvahy.

- A nezdá se ti, Georgie, že tady Johnny ten trest potřebuje pro svoje vlastní dobro? pokračoval učitel. Po nějaké chvíli ticha uslyšela celá třída z Middletonových úst tiché zamumlání: Ano, prosím.

- Tak tedy pojď sem, vybídl ho Slogan, a tady si stoupl, ať jsi po ruce, kdybych tě potřeboval! A Middleton, všecek bledý a nesvůj hanbou se dolouhal na stupínek, zamračený a zamklý, postavil se vedle rozzářeného učitele se železným žaludkem a s krysím srdcem, a ten Georgieho popleskal po rameni.

- Jsi chlapík, Georgie, řekl mu, protože měl kuráž přiznat se, žeš udělal dhybu, a k tomu by se možná leckdo z nás tak brzy neodhodlal. A v nebi je větší radost nad jedním kajícím se hříšníkem než nad devadesáti devíti, kdo se z ničeho kát nemusejí. A teď, pokračoval a popadl Johnnyho za límec kabátu, teď vezmeme rákosku a vpravíme tomuhle malému zbůjníkovi do duše kapku svědomí a víc opatrnosti.

Johnny se zachvěl, když ucítil na rameni jeho stisk, a v předtuše bolesti, která ho čeká, se mu trochu zvald žaludek.

- Maminka říkala, že mě nikdo nemá bít, protože mám nemocný voči, vyhrkl prosebně. Neřežte mě, já vám slibuju, že už to víckrát neudělám! V tom ucítil palčivé štípnutí rákosky přes stehna a zaječel, vzepřel se učiteli oběma rukama a vyškubl se mu, svíjel se a kopal po učitelových holeních. Několikrát ho také zasáhl, učitel vyštěkl jako pes a vodové oči mukrutě zažhnuly.

- Držte ho, Masseyi a Middletone, zařval, roztáhněte mu ruce a přidržte ho ke katedře, já už z něho vyženu toho ďábla vzpurnosti! Oba chlapci chytili Johnnyho za paže, přehnuli ho přes katedru a vydali ho na milost a nemilost útočnickovi, zatímco Johnny lapal po dechu a zapřísahal ho: Prosím vás, ne, já se nechtěl na ty karty dívat, vopravdu ne - au, sedřete ze mě kůži!

Ale ten mizera funěl a supěl se strnulým vyceněným úšklebkem a s lesknoucíma se očima, potil se a mlátil a řezal a sdíral mu kůži dál. Johnny cítil, jak mu Massey kroutí rukou, jako by se Johnny nedal udržet. Slogan se nakonec unavil, ušetřil mu ještě pár vzteklých sekanců a pak přestal, aby si kapesníkem utřel obličej.

- A teďka na židli, tady vedle katedry! rozkázal třesoucímu se chlapci; ať si tě všichni dobře prohlídnou! Švihnutí přes nohy Johnnyho donutilo, aby s potlačeným výkřikem vyskočil honem na židli, a třída při pohledu na jeho spěch vyprskla sborově smíchy. Styděl se před

nimi zamnout si švihance na zadku a na nohách, které ho k zbláznění svěděly, přešlapoval na židli, aby udržel rovnováhu, obvaz rozvázaný při tom zápolení mu visel kolem krku, oči ho pálily trýznivou bolestí, způsobenou nemocí i proudem tryskajících slz, a do hloubi duše jím otrásl zmatený údiv, jak to s ním lidé nakládají a co si to o něm myslí. Stál tedy a přešlapoval, aby udržel rovnováhu, a vši mocí se snažil potlačit vzlyky, které mu mohly srdce utrhnout.

Slogan se na něj chvíli díval, potom zavrtěl hlavou a v tom gestu bylo pohrdání.

- Jako Spart'an se nám zrovna neukázal, obrátil se s úšklebkem ke třídě, to jsem o něm opravdu měl lepší mínění. Budeme si na něj muset dát pozor, jedna prašivá ovce nakazí celé stádo a ohrožuje všechny ostatní. Znovu se na Johnnyho podíval. Necháme ho chvíli, aby se vzpamatoval a choval se jako chlap, ale jestli nám tu nepřestane fňukat jako miminko a otravovat nás tím, budeme ho muset utiшит rákoskou, nemyslíte?

- Ano, prosím, přisvědčila třída sborem.

Ozvalo se zazvonění, signál, aby žáci, kteří až dosud seděli, vstali z lavic, pustili sednout spolužáky až dosud stojící, a šli si stoupnout místo nich. Johnny se pořád otrásl tichými vzlyky, až se před ním Slogan vztekle a výhruzně zastavil s rákoskou v ruce.

-Tak dost už toho kňourání, mládenče, a honem, nebo - a zacloumal jím za rameno. Johnny se pokusil pláč potlačit, snažil se tvářit klidně, ale rozvzlykal se znovu.

-Okamžitě toho nech ! Slyšíš ! Už ses vybrečel?

- Ano, prosím, zamumlal Johnny.

- Docela vybrečel, povídám, docela?

- Ano, prosím.

- Tak ať už neslyším ani pípnutí, nebo se ta rákoska roztancuje znovu!

Johnny se s vypětím sil utižil, stál zamračeně na židli a pozoroval Slogana, jak se vrací ke katedře, sklání se na nad ní a opravuje žakovská cvičení. Pak se zadíval na tenký sluneční paprsek vnikající dveřmi, které nechali otevřené, aby trochu vyvětral dusný vzduch, vydýchaný žáky i učitelem.

Znovu zazvonilo a ti, kdo stáli, se nahnuli do lavic. Obrátili vývěsku se školním kázeňským řádem lícem ke stěně a obdélný lepenkový štítek s nápisem Náboženská výchova lícem do třídy. Slogan zaťukal o katedru těžkým a lesklým ebenovým pravítkem a umlčel tak všechny šum. Odložil pravítko na katedru vedle sebe, sklonil tu svou starou olezlou hlavu a řekl sametově: Pomodlíme se.

Třídou to zadunělo, jak si všichni klekli. Klekl si i Slogan a podepřel si tu starou olezlou hlavu rukama opřenýma o sedadlo židle, se které právě vstal k modlitbě. Ebenové pravítko leželo nepohnutě na katedře vedle něho. Ó Pane, otevři nám oči, abychom popatřili na divy stvořené podle zákona Tvého ! Ebenové pravítko leželo klidně na katedře vedle něho. Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvět' se jméno Tvé! Když se Slogan sklonil nad sedadlem židle, o kterou se opíral lokty, Johnny uviděl jeho růžovou plešatou lebku s věnečkem šedivých vlasů.

A najednou sklouzl ze židle, na které stál, zaplavila ho vlna prudkého vzteku, popadl těžké ebenové pravítko a s veškerou nenávistí, jež se mu nahromadila v srdci, v mozku i v duši, a s veškerou silou, kterou v sobě sebral, se bleskurychle rozmáchl a praštil tím ebenovým pravítkem starýho volezlýho Slogana přes tu jeho starou, volezlou, plešatou a růžovou hlavu, a srdce mu poskočilo zoufalou radostí, když ebenové pravítko dopadlo a Slogan bolestně zařval.

Pak Johnny vyrazil k otevřeným dveřím a za sluncem, třímaje ebenové pravítko pořád v ruce. Zahlédl, jak Georgie Middletom strhl zpátky Ecreta, který se pokusil vstát a zabránit Johnnymu v útěku. Zahlédl v tom trysku nataženou ruku Masseyho, jenž se ho pokusil zastavit, a zaslechl Masseyho zuřivé zaklení, když ho přes tu ruku sekl ebenovým pravítkem.

Jakmile byl ze dveří, rozběhl se přes ulici, proběhl úzkou zaneřádnou Bradyho uličkou, vyšplhal se po hrubě přitesaných kamenech železničního náspu, kde pravítko odhodil, zaslechl dunivý rachot blížícího se vlaku, přerýtý náhle pronikavým poděšeným hvizdem, vrhl se přes koleje, zavrával na okamžik pod nápořem vzduchu, jak vlna burácel kolem, zahlédl matně jako v mlze bílý obličej strojvůdce s ústy, která se zuřivě otvírala a zavírala, ale vymanil se s napětím sil z toho strhujícího vzdušného proudu, sklouzl na druhé straně s náspu, přičemž si roztrhl kalhoty a rozrýpl si nohu o vyčnívající ostrý kámen, pustil se protější ulicí nahoru a v příští zahrnul nalevo dolů, rozrazil domovní dveře, vpadl do světnice, a omdlévaje vyčerpáním, padl vystrašené mámě k nohám. Když přišel k sobě, máma ho omývala konejšivě teplou vodou. nohy ho přestaly pálit, protože mu je natřela vazelínou. Vztáhl ruku a chytil mámu za živůtek. - Nepouštěj ke mně strýho Huntera a starýho Slogana, mámo ! prosil ji. - Nepustím je k tobě ani na krok, utěšila ho+ ale pročpak ses přihnal a proč tě tak zbili, že máš ty chudinky nohy samý jelito?

- Starej Slogan mě seřezal, prej za to, že jsme dával bacha, aby nenachytil kluky, když hráli vo přestávce za kostelem karty. Nemoh jsem se z toho vyvlíknout, protože byli větší než já; a stejně bych neviděl na voči, kdybych se s nima chtěl prát; donutili mě k tomu a starej Slogan nás nachytil, a protože všichni ostatní kluci jsou větší než já, tak zbil mě, a řezal mě a řezal, dokavad' ho z toho nebolela ruka.

Máma mu jemně obvázála nemocné oko, uložila ho něžně do postele, naklonila se nad ním a políbila ho.

-Lež a dobře se vyspi, řekla mu, a do rána už na to nemysli !

A Johnny se schoulil s pocitem bezpečí pod máminými ohrannými křídly a za chvíli se pohroužil do hlubokého spánku.

*

Hospodin miluje soud

Výběr z kapitoly, následující po Zločinu a trestu. Odehrává se v bytě Johnnyho matky, paní Cassidové, kterou ještě ve večerních hodinách přijde navštívit protestantský farář, aby s ní projednal Johnnyho napadení učitelem pravítkem.

-Přerušil jsem velice důležitou práci, začal a rozhlédl se letmo po učouzené místnosti; velice důležitou práci, abych si s vámi promluvil o johnovi. naokamžil se odmlčela pak pokračoval. Utekl dneska ze školy, paní cassidová - a víte proč?

- Vím, důstojnosti. všechno mi to pověděl. velký kluci ho nechali hlídat, když sami karbanili, a pan Slogan je při tom nachytl. V ostatních se ani nedotknul, ale zato si zchladil žáhu na Johnnym, a ten pak chudák utekl domů. S těmihle lidmi je to beznadějné, pomyslel si duchovní, pořád by ty svoje děti omlouvali. Přísnost je vůči nim jediná možná forma laskavosti.

- John vám nepověděl, ujal se slova nahlas, že jeho učitel, pan Slogan, právě leží v posteli a není mu dobře, že ho chudáka museli odvést domů, když ho váš John sprostě a surově uhodil do hlavy ebenovým pravítkem. Pověděl vám i tohle, paní Cassidová? A ještě navíc má pan Slogan na holení ošklivou pohmožděninu, velice ošklivou pohmožděninu, jak ho váš John zlomyslně, velice zlomyslně pokopal. Pověděl vám všechno tohle, paní Cassidová?

Žena proti němu seděla strnule, nepohnutě a němě.

- Nechceme přece, pokračoval duchovní, aby vám z toho chlapce vyrostl kriminálník; ale jestli má vyrůst tak, aby dokázal plnit své povinnosti v každém postavení, do jakého se Bohu zlíbí ho povolát, musíme mu ty nebezpečné sklony zatrhnout, a když bude třeba, zatrhnout mu je velice rázně. nemám pravdu, paní Cassidová? Žena proti němu seděla strnule, nepohnutě a němě.

- Jestli se váš chlapec nechce podvolit po dobrém, musíme ho přinutit po zlém, aby se pokorně a s úctou podřizoval všem představeným, pokračoval hladký, úlisný a studený hlas. Kdybychom jeho chování ponechali bez povšimnutí a bez náležitého trestu, povzbuzovali bychom ho, aby se znovu dopouštěl věcí, které by mu jednou úplně znemožnily stát se slušným a spořádaným členem společnosti. Jeho útok na chudáka pana Slogana, to bylo vyložené surové hulvátství. John si plně zaslouží důkladný výprask a taky ho dostane a potom pana učitele pěkně na kolenu odprosí před celou školou..

Žena proti němu seděla strnule, nepohnutě a němě, ale teď se zachvěla.

- Až se ráno Johnny probudí, tak si s ním vo tom promluví, co provede panu Sloganovi.

- Ráno, ráno! vyštěkl na ni duchovní. Vzbud'te toho darebu teď hned a řekněte mu, že na něj ve škole počkám před vyučováním, okamžitě po modlitbě dostane pořádně nařezáno, aby si z něho celá škola vzala odstrašující příklad, a jakmile bude patřičně potrestán, klekne na kolena a odprosí pana učitele za svoje hulvátství, aby se propříště už nikdy neopovážil vztáhnout ruku na nikoho, koho mu Bůh určil jako představeného!

Johnnyho matka se snaží apelovat na synovu nemoc oka, na chudobu po smrti otce, farář to však neakceptuje a odvolává se na Boha- ...že bůh se na vašeho chlapce hněvá, velice se na něj hněvá. jestli ho nepotrestáme jedním způsobem, potrestá ho Bůh jinak, a možná daleko přísněji. Musíme ho přesvědčit, aby přijal spravedlivý trest, než ho stihne něco horšího. nesmíme mu povolovat, paní cassidová! Matka nereaguje, hledi strnule...

- Tak tedy, prosím vás, přiveďte Johna do školy ráno před začátkem vyučování ! pokračoval duchovní. Budu tam a vezmu si chlapce na starost a ujišťuji vás, že bude potrestán pod mým osobním dohledem; a jsem přesvědčen, že až to bude odbyto, budeme mít ve škole lepšího žáka a vy budete mít lepšího syna.

roztřesená ústa ženy, sedící strnule, nepohnutě a němě na bedničce od másla, přikryté starou

červenou látkou, se najednou pevně semkla.

- Zejtra, důstojnosti, prohlásila ta náhle zpevnělá ústa, zejtra je den, kdy chodím s chlapcem do nemocnice.

Sevřenými ústy duchovního to podrážděně zaškubalo.

- ten trest se nadá odkládat, paní Cassidová, procedila ta sevřená ústa; to si pamatujte ! Kluk musí dostat za vyučenou, dokud má to svoje hulvátství v čerstvé paměti.

Roztřesená ústa ženy, sedící na bedničce od másla, přikryté starou červenou látkou, se semkla tak, že se jejich tvrdý výraz vyrovnal tvrdosti sevřených úst duchovního.

-Zejtra ráno, prohlásila ta náhle ztvrdlá ústa, půjde chlapec tam, kde mu Bůh prostřednictvím doktorů může ulevit vočím. ta drsná ruka, která na něj dopadla dneska, se ho už nedotkne, zejtra ani pozejtří, a chlapec už nikdá neuvidí její černej stín. Vyřid'te to panu Sloganovi vod jeho mámy!

- Paní Cassidová, paní Cassidová, pronesla varovně sevřená ústa duchovního a sevřela se ještě víc.

- Dobrou noc, odpověděl mu tichý hlas , který náhle ztvrdl. Až půjdete. nechte si votevřino, abyste vod lampy viděl kapku až na cestu!

A duchovní si pomalu nasadil měkký klobouk a šel po svých. A strnule sedící, nepohnutá a němá žena vstala, došla k posteli, kde spal její chlapec spánkem spravedlivých, naklonila se nad ním a políbila ho.